

School en Leven
jg.20, nr.15, 5-12-1918

DE MISSLAG EENER MOEDER.

Is dat geen roerende titel? En van een roerend verhaal, werkelijk. Een Moeder zou een kinderpartijtje geven. Ze had o zoo graag Kellenbach's poppenkast gehad, doch dat lieten haar middelen haar niet toe.

Hardop droomende van die poppenkast, hoort haar het dienstmeisje en vertelt van kennissen, twee aardige jongens, achttien jaar, die louter voor de mop een poppenkast hebben gemaakt, een echte — en die nu voorstellingen geven bij buurtverenigingen. Moeder ziet opeens haar feest slagen — die jongens moet ze hebben, en *zij* zal den inhoud der nummers bepalen. Want wat men den buurtverenigingen voorzet, kan op haar kinderkamer niet door den beugel.

Het blijkt, dat dat ineenzetten van het programma heel noodig is.

Want als ze met den hoofdleder zit af te spreken, en hem vraagt, *wat* hij dan eigenlijk vertoont, dan is 't de oud-Hollandsche poppenkast in optima-forma. Jan Klaassen, Katrijn, de Agent — dat alles is zoo kwaad nog niet. Maar: de doodbidder, de Dood, de galg, de doodkist! En als ze hem vraagt, wat hij dan *zegt* bij het spel, antwoordt hij: Ach, zoo maar wat. Dat komt er eigenlijk heelemaal niet op aan. Ze lachen zóó, dat ze toch niets verstaan."

Moeder stelt dus nu de nummertjes samen. Ze beeldt het aantal poppen uit. De Teddy Beer der kinderen zal meespelen. Hun Aap-Steiff-Knopf im Ohr, waar je je hand in steken kan. Dan het houten hondje van Olanda, en het wollen haasje, en de leuke padvinder in zijn kostuum. De nummertjes zullen o. a. bestaan in verbeeldingen der lievelingsliederen der kinderen. Piet Hein moet verschijnen, met zijn zilvervloot, en enthousiast zullen ze het lied zingen. Michiel-de-Ruyter, in zijn blauwgeruite kiel, het wiel draaiend. De beer met den hoogen hoed van den doodbidder op, en dan kan de kleine menigte losbarsten: Wie zijn hoed is dat? Ook zullen er tafereelen zijn uit het leven der aanwe-

zige kinderen. Kleine plagerijtjes — goedmoedige vermaninkjes.

De gastvrouw belt een Moeder op: „Zeg — dat nakomertje van jou — heeft dat wel één gebrek? Ik verzin me suf, om haar een lesje te laten lezen —.”

Mevrouw denkt even na over haar nakomertje. Waarlijk een heel bijzonder kind. Tien jaar — en letterlijk zonder gebreken. Netjes, ijverig, hartelijk — de kleine page der groote zussen, het kamermeisje der groote broers. — Die het kind allen verwennen maar 't doet haar niks.

„Ja,” zegt lachend de Moeder van 't nakomertje. „Eén ding moet ze toch nog afleeren. Ze heeft midden op haar linkerwang een wratje, en daar kan ze maar niet afblijven.”

Er kwam een scène van de doodbidder als dokter, en pop Sina. Een consult. De dokter vindt, dat ze 't heel erg heeft gemaakt met er aankomen, en nu komt er een geweldig groot verband om.

Dan wendt de dokter zich tot het nakomertje en zegt: „U mag wel oppassen — anders krijgt U ook zoo'n verband —.”

Het meisje zegt niets. Ze is eenige jaren ouder dan de meeste gastjes, en 't moet 't besef harer waardigheid geweest zijn, dat haar gedurende het feest zoo onbewogen hield. — Wel ziet ze heel bleek, en kijkt star. — Doch de gastvrouw denkt: „Ja — enfant de vieille —.”

Maar thuis!

Op de kamer der oudste zuster werpt ze zich voor 't bed op de knieën, en snikt als een wanhopige. — Bij haar zuster klaagt ze haar nood over Moeder, die haar *dít* heeft aangedaan! „Moeder moet 't aan mevrouw verteld hebben!” snikt ze. „Ooo! hoe kon Moeder zoo iets doen? Zoo'n leelijk ding op je wang is net zoo erg als een mank been, maar daar zal niemand je mee plagen! En nou hebben ze mij met dien pukkel zoo geplaagd!”

NANNIE VAN WEHL.